

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 28 lutego 2018 r. do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie powód (...) Niestandardyzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego E. F. kwoty 1294,42 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania.

Na uzasadnienie wniesionego pozwu powód podał, że umową cesji z dnia 20 czerwca 2017 r. nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. z tytułu świadczonych przez tę spółkę na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych. Powód podał, że z dniem 20 czerwca 2017 r. (...) S.A. połączyła się przez przejęcie Spółki (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.. Pozwany zawarł z wierzycielem pierwotnym umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, która została rozwiązana w dniu 31 lipca 2014 r. z winy pozwanego. Pozwany na mocy postanowień umownych wynikających z umowy abonenckiej w odniesieniu do konta abonenckiego nr (...)_1 był zobowiązany do regulowania stałych opłat abonamentowych na rzecz wierzyciela pierwotnego pierwszego dnia każdego okresu rozliczeniowego trwającego miesiąc, przy czym okres rozliczeniowy rozpoczynał się z dniem zawarcia umowy abonenckiej. Na podstawie umowy abonent otrzymywał zestaw sprzętu do odbioru telewizji satelitarnej (antena satelitarna i konwerter lub dekodek). W momencie opóźnienia w płatności jakiegokolwiek opłaty abonenta w całości lub w części w wymiarze przekraczającym 30 dni, po stronie wierzyciela pierwotnego powstawało uprawnienie do zawieszenia świadczonych usług albo wypowiedzenia umowy ze skutkiem natychmiastowym z przyczyn leżących po stronie abonenta. W przypadku przedterminowej rezygnacji przez abonenta z usług z okresem gwarantowanego korzystania określonego w umowie lub wypowiedzenia umowy przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta w sytuacji, gdy z udostępnieniem przedmiotowych usług było związane przyznanie abonentowi ulgi, operator / dostawca usługi miał prawo żądać od abonenta kary w wysokości udzielonej abonentowi ulgi pomniejszonej o wartość ulg za okres świadczenia usług od dnia rozpoczęcia korzystania z usługi z okresem gwarantowanego w umowie korzystania do dnia dezaktywacji usługi (regulamin świadczenia usług). Pozwany zawierając umowę abonencką złożył pisemne oświadczenie, iż akceptuje warunki zawartej umowy, obowiązujący w dniu zawarcia umowy Regulamin świadczenia usług przez operatora, warunki obowiązującej oferty promocyjnej oraz cennik usług. W razie naruszenia w/w zobowiązań pozwany przyjął na siebie zobowiązanie do zapłaty kary umownej w wysokości określonej w umowie. Pozwany mimo zawarcia umowy abonenckiej na czas określony i korzystania ze świadczonych na jej podstawie usług, zaprzestał regulowania zobowiązań na rzecz wierzyciela pierwotnego, co skutkowało zawieszeniem świadczonych usług i naliczeniem pozwanemu umówionej kary.

Powód podniósł, że pozwany posiada następujące zaległości z tytułu zobowiązań finansowych w związku z zawartą umową abonencką:

- abonament z dnia 17 grudnia 2008 r. w kwocie 141,67 zł, wymagalny z dniem 31 lipca 2014 r.,
- kara umowna stanowiąca odszkodowanie za zerwanie umowy w kwocie 150 zł wymagalna od dnia 29 września 2014 r.,
- kara umowna stanowiąca odszkodowanie za brak zwrotu sprzętu w kwocie 100 zł wymagalna z dniem 29 września 2014 r.
- nota za sprzęt wystawiona w przypadku braku zwrotu sprzętu wystawiona dnia 26 stycznia 2016 r. na kwotę 620 złotych, wymagalna z dniem 19 lutego 2016 r.

Łączna wysokość zadłużenia pozwanego z tytułu niezapłaconych zobowiązań na rzecz operatora, obecnie powoda wynosi 1294,42 zł i obejmuje kwotę 1011,67 zł należności głównej wynikającej z sumy wartości niezapłaconych kwot abonamentu oraz dokumentów księgowych wykazanych w dowodach, kwotę 282,75 zł należności odsetkowej wynikającej z sumy odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od dnia następnego dnia wymagalności

poszczególnych opłat abonamentowych lub dokumentów księgowych oraz ich wartości do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od należności głównej od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Pomimo wezwania do zapłaty pozwany nie zapłacił należności na rzecz powoda. W tej sytuacji zdaniem powoda dochodzona wierzytelność jest bezsporna i wymagalna.

Referendarz Sądowy w Sadzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy tutejszemu sądowi.

Pozwany nie stawiał się na wyznaczony termin rozprawy, nie złożył żadnych wyjaśnień ani nie zażądał przeprowadzenia rozprawy w jego nieobecności.

W sprawie niniejszej Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 17 grudnia 2008 r. poprzednik prawny powoda (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł z pozwanym E. F. umowę o abonament. Umowa została zawarta na czas określony 13 miesięcy.

Zgodnie z Rozdziałem VIII pkt 12 i 13 Regulaminu Świadczenia usług w razie rozwiązania, wygaśnięcia lub zakończenia w inny sposób umowy, abonent zobowiązany jest do niezwłocznego zwrotu (...) udostępnionych Dekodera, Karty dekodującej, z zastrzeżeniem, iż nie może to nastąpić później niż w terminie 14 dni od dnia rozwiązania, wygaśnięcia lub zakończenia w inny sposób umowy. Z tytułu opóźnienia w wykonaniu tego obowiązku, abonent będzie zobowiązany do uiszczenia na rzecz (...) kary w wysokości określonej w cenniku.

(dowód : umowa, Regulamin Świadczenia Usług)

W dniu 4 lipca 2014 r. poprzednik prawny powoda wystawił pozwanemu informację o zaległościach z tytułu opłaty abonamentowej za maj i czerwiec 2014 r. oraz odsetek, a także zaległych należności na łączną kwotę 214,42 zł.

(dowód: informacja o zaległościach)

W dniu 31 lipca 2014 r. umowa o świadczenie usług abonamentowych została przez poprzednika prawnego powoda rozwiązana.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 26 stycznia 2016 r. poprzednik prawny powoda wystawił pozwanemu notę księgową tytułem kary umownej za sprzęt na kwotę 620 zł z terminem płatności do dnia 19 lutego 2016 roku.

W dniu 10 sierpnia 2014 r. poprzednik prawny powoda wystawił pozwanemu notę księgową tytułem kary umownej za niedotrzymanie warunków promocji na kwotę 150 zł z terminem płatności do dnia 31 sierpnia 2014 roku.

(dowód : nota księgową)

Pismem z dnia 11 sierpnia 2017 r. powód poinformował pozwanego o zmianie wierzyciela wskazując, że jego zadłużenie względem powoda wynosi 1255,42 zł według stanu na dzień 11 sierpnia 2017 r. oraz wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia.

(dowód : informacja o zmianie wierzyciela)

Umową cesji z dnia 20 czerwca 2017r. powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego od (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. z tytułu świadczonych przez spółkę na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych.

(dowód : umowa cesji, wyciąg z listy dłużników, potwierdzenie zapłaty ceny)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy.

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 339 §1 kpc jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (§2 wskazanego przepisu).

W niniejszej sprawie pozwany, mimo zawiadomienia o rozprawie oraz doręczenia odpisu pozwu, nie wniósł odpowiedzi na pozew ani nie złożył żadnych wyjaśnień, nie stawiał się także na rozprawę. W takiej sytuacji Sąd zgodnie z wyżej wskazanym przepisem uznał za prawdziwe twierdzenia strony powodowej o okolicznościach faktycznych przytoczone w pozwie oraz dalszym piśmie procesowym. Niezależnie jednak od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Zgodnie zaś z treścią art. 117 §2⁽¹⁾ kc po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. W myśl zaś art.118 kc w brzmieniu na dzień zamknięcia rozprawy jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Do roszczeń dochodzonych w niniejszej sprawie, jako związanych z prowadzoną przez operatora (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. działalnością gospodarczą, zastosowanie ma trzyletni okres przedawnienia. W chwili obecnej Sąd z urzędu bada wpływ okresu przedawnienia w sprawach z powództwa przedsiębiorcy przeciwko konsumentowi.

Jak wskazano w pozwie umowa łącząca wierzyciela pierwotnego z pozwanym została rozwiązana w dniu 31 lipca 2014 roku. Roszczenia o zapłatę wskazanych wyżej kwot uległy więc przedawnieniu odpowiednio przed dniem złożenia pozwu. Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 28 lutego 2018 roku, powód nie wykazał przy tym, aby doszło wcześniej do przerwania biegu przedawnienia wyżej wskazanych zaległości.

Jeżeli zaś chodzi o należność z tytułu noty za sprzęt wystawionej w przypadku braku zwrotu sprzętu (z dniem płatności określonym na 19 lutego 2016 r. to w ocenie Sądu również to roszczenie uległo przedawnieniu. Stosownie bowiem do treści art. 120 §1 kc bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Bieg przedawnienia roszczeń z łączącej strony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w postaci zaległych opłat abonamentowych, których termin płatności nie przypadał wcześniej w toku umowy, rozpoczął się więc w dniu 1 sierpnia 2014 roku to jest w dniu następnym po rozwiązaniu umowy, zaś roszczeń o zapłatę kary umownej z tytułu niezwrócenia sprzętu od upływu 14-dniowego terminu na jego zwrot liczonego od dnia rozwiązania umowy zgodnie z Rozdziałem VIII pkt 12 i 13 Regulaminu Świadczenia Usług. O dacie wymagalności danego roszczenia nie decyduje bowiem w tym przypadku wskazana w fakturze czy też notcie obciążeniowej data płatności, dokumenty te mogą być bowiem wystawione w różnym czasie, a data wskazana dowolnie przez wierzyciela, który nie może na mocy własnej decyzji przedłużać ustawowo określonych terminów przedawnienia. Skoro zaś pozwany był obowiązany do zwrotu sprzętu do dnia 16 sierpnia 2014 roku, wierzyciel mógł obciążyć go karą już od tego momentu, skoro zaś wystawił notę obciążeniową dopiero w 2016 roku, to opóźnienie w domaganiu się zapłaty nie ma wpływu na bieg terminu przedawnienia i określenie daty jego wymagalności. Roszczenie także w tym zakresie podlegało więc

oddaleniu jako przedawnione. Skoro zaś roszczenie o zaległe odsetki ulega przedawnieniu wraz z należnością główną to powództwo o zapłatę skapitalizowanych odsetek nie zasługiwało również na uwzględnienie.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku zaocznego.

sędzia